

บันทึก

เรื่อง ทารื้อข้อกฎหมายกรณีบริษัทประกันวินาศภัยขอเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

กรรมการประกันภัย กระทรวงพาณิชย์ ได้มีหนังสือที่ พณ ๐๕๐๓/๑๐๗๗ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๔๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ทารื้อปัญหากรณีบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยมาว่า การที่บริษัทฯ ได้มีหนังสือ^๑ แสดงความประสงค์จะเลิกกิจการพร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจดังกล่าวให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ได้รับทราบและแจ้งให้อธิบดีกรมการประกันภัยในฐานะนายทะเบียนทราบเพื่อดำเนินการตามขั้นตอนต่อไป ซึ่งปรากฏว่า นายทะเบียนได้แจ้งให้บริษัทฯ ดำเนินการตามขั้นตอนการเลิกประกอบธุรกิจของบริษัทฯ และให้แจ้งให้นายทะเบียนทราบถึงกำหนดวันที่บริษัทฯ จะเลิกกิจการ^๒ แต่บริษัทฯ ก็มีได้แจ้งแต่อย่างใด คงปรากฏข้อเท็จจริงในภายหลังว่าบริษัทฯ ได้หยุดทำกิจการนับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๔๑^๓ แต่นายทะเบียนได้พิจารณาและมีหนังสือ^๔ แจ้งบริษัทฯ ว่ากรณีถือว่าบริษัทฯ ได้เลิกกิจการตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ ตามนัยมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว บริษัทฯ ต้องดำเนินการจดทะเบียนเลิกและชำระบัญชีบริษัทฯ ซึ่งต่อมาบริษัทฯ ได้มีหนังสือ^๕ ถึงนายทะเบียนขอให้นายทะเบียนพิจารณาคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยให้แก่บริษัทฯ เพื่อจะได้ดำเนินการธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไปโดยบริษัทฯ อ้างว่า ยังมิได้ทำการชำระบัญชีเพื่อจดทะเบียนเลิก และใบอนุญาตก็ยังไม่ถูกยกเลิกจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ นอกจากนี้ บริษัทฯ พร้อมทั้งจะแก้ไขข้อบกพร่องและผิดพลาดโดยปฏิบัติตามคำสั่งและกฎระเบียบของกรรมการประกันภัยทุกประการ

ในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวกรรมการประกันภัยมีความเห็นแตกต่างกันเกี่ยวกับหนังสือของบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ดังกล่าวข้างต้น โดยฝ่ายหนึ่ง เห็นว่า การแจ้งความประสงค์พร้อมทั้งคืนใบอนุญาต ในกรณีนี้มีผลทำให้การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยของบริษัท

^๑ หนังสือบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ที่ เอ็ม พี ไอ ๐๒๒๓/๒๕๔๑ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๑

^๒ หนังสือที่ พณ ๐๕๐๕/๓๑๕๓ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๔๑ เรื่อง การขอเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

^๓ หนังสือบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ที่ เอ็ม พี ไอ ๐๒๒๒/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๒ เรื่อง การส่งรายงานประจำเดือน

^๔ หนังสือที่ พณ ๐๕๐๕/๔๓๖ ลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ เรื่อง การเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

^๕ หนังสือบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ที่ ลข. ๐๑๒/๒๕๔๒ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๔๒ เรื่อง ขอดำเนินการธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไป

เลิกไปตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ แม้ว่าบริษัทจะยังไม่ได้เลิกกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๒๓๖ (๔)^๖ ประกอบกับมาตรา ๑๒๕๔^๗ ก็ตาม การขอใบอนุญาตคืนเพื่อประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไป จึงต้องอยู่ภายใต้หลักทั่วไปเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง และวรรคสี่^๘ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งต้องได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ส่วนอีกฝ่ายหนึ่ง เห็นว่า การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นกิจการที่มีลักษณะเฉพาะที่มีกฎหมายกำหนดไว้เป็นพิเศษเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชน โดยบริษัทที่จะได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดและต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขจนครบถ้วน และหากจะเลิกกิจการก็จะต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าก่อนการเลิกกิจการเป็นเวลาสามเดือน^๙ แต่การแจ้งดังกล่าวยังไม่มีผลทันที โดยยกเว้นหลักการเลิกบริษัทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะประสงค์ที่จะคุ้มครองคู่สัญญาของบริษัทประกันวินาศภัยไม่ให้เสียประโยชน์ ด้วยเหตุนี้เมื่อต่อมาบริษัทเปลี่ยนใจที่จะไม่

^๖ มาตรา ๑๒๓๖ อันบริษัทจำกัดย่อมเลิกกันด้วยเหตุดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ

- (๑) ถ้าในข้อบังคับของบริษัทที่กำหนดกรณีอันใดเป็นเหตุที่จะเลิกกัน เมื่อมีกรณีนั้น
- (๒) ถ้าบริษัทได้ตั้งขึ้นไว้เฉพาะกำหนดกาลใด เมื่อสิ้นกำหนดกาลนั้น
- (๓) ถ้าบริษัทได้ตั้งขึ้นเฉพาะเพื่อทำกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดแต่อย่างเดียว เมื่อเสร็จการนั้น
- (๔) เมื่อมีมติพิเศษให้เลิก
- (๕) เมื่อบริษัทล้มละลาย

^๗ มาตรา ๑๒๕๔ การเลิกหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้น ผู้ชำระบัญชีต้องนำบอกให้จดทะเบียนภายในสิบวันนับแต่วันที่เลิกกัน และในการนี้ต้องระบุชื่อผู้ชำระบัญชีทุก ๆ คนให้จดลงทะเบียนไว้ด้วย

^๘ มาตรา ๖ ภายใต้บังคับมาตรา ๗ การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย จะกระทำได้เมื่อได้จัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และโดยได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

การจัดตั้งบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดตามวรรคหนึ่งต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ในการนี้จะกำหนดเงื่อนไขให้ปฏิบัติก่อนให้ความเห็นชอบก็ได้

เมื่อได้จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดและได้วางหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ กับทั้งได้ดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนตามมาตรา ๒๗ แล้ว จึงให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อรัฐมนตรีภายในระยะเวลาที่รัฐมนตรีกำหนด แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินหกเดือนนับแต่วันที่ได้จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว

การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง และในการอนุญาตรัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้

^๙ มาตรา ๕๗ เมื่อบริษัทใดประสงค์จะเลิกกิจการให้บริษัทนั้นแจ้งความประสงค์ที่จะเลิกกิจการต่อนายทะเบียนให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสามเดือนก่อนเลิกกิจการ

เลิกกิจการก่อนที่จะมีการชำระบัญชีเลิกบริษัท บริษัทจึงยังคงเป็นบริษัทประกันวินาศภัยที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายอยู่ต่อไป และพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่ได้บัญญัติเกี่ยวกับการขอรับใบอนุญาตคืนเพื่อนำไปใช้ในการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยดังเช่นการดำเนินการของบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ไว้

กรรมการประกันภัย เห็นว่า ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่สำคัญไม่สามารถหาข้อยุติได้จึงเห็นสมควรส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกาวินิจฉัย เพื่อแจ้งบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด ให้ทราบและใช้เป็นบรรทัดฐานถือปฏิบัติต่อไป

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหารือของกรรมการประกันภัยข้างต้นแล้ว เห็นว่า ปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริงที่กรรมการประกันภัยแจ้งมา ยังไม่ชัดเจนว่ากรรมการประกันภัยประสงค์จะให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาข้อกฎหมายประเด็นใด และเป็นกรณีการหารือเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะรายหรือเพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในกรณีทั่วไป สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาจึงได้มีหนังสือ ที่ นร ๐๖๐๑/ป ๓๔๔๐ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๒ แจ้งความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาข้างต้นให้กรรมการประกันภัยทราบ เพื่อให้แจ้งประเด็นข้อหารือที่ชัดเจน ซึ่งต่อมากรรมการประกันภัยได้มีหนังสือ ที่ พณ ๐๕๐๓/๑๗๗๗ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แจ้งยืนยันความประสงค์ที่จะหารือเรื่องดังกล่าวเป็นกรณีทั่วไปเพื่อใช้เป็นบรรทัดฐานในทางปฏิบัติของกรรมการประกันภัย โดยมีประเด็นที่ขอหารือ ดังนี้

๑. กรณีบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยมีหนังสือขอลเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยพร้อมทั้งคืนใบอนุญาตต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ การดำเนินการดังกล่าวของบริษัทถือว่าการแสดงความประสงค์จะเลิกกิจการต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ และใบอนุญาตสิ้นสุดหรือไม่

๒. ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์พิจารณาเห็นว่าควรคืนใบอนุญาตให้แก่บริษัทเพื่อประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไป บริษัทจะต้องดำเนินการตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาปัญหาข้อหารือดังกล่าวโดยได้รับฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรรมการประกันภัย) และได้พิจารณาข้อเท็จจริงอันเป็นปัญหาในทางปฏิบัติทั่วไปตามข้อหารือของกรรมการประกันภัย โดยมีได้จำกัดเฉพาะกรณีของบริษัท เอ็ม พี ประกันภัย จำกัด แล้ว มีข้อพิจารณา ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง บริษัทที่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยมีหนังสือขอลเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยพร้อมทั้งคืนใบอนุญาตต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์แล้วจะถือว่าการแสดงความประสงค์จะเลิกกิจการต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ และใบอนุญาตสิ้นสุดหรือไม่ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า พระราชบัญญัติ

ประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยทั้งหมดไว้โดยตรง คงมีเพียงบทบัญญัติมาตรา ๒๒^{๙๐} ซึ่งบัญญัติถึงกรณีที่บริษัทประกันวินาศภัยเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยบางประเภท โดยยังคงมีการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยประเภทอื่นอยู่ต่อไปเท่านั้น นอกจากนี้ ก็ไม่มีบทบัญญัติของพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือกฎข้อบังคับใดกำหนดหลักเกณฑ์หรือวิธีการเกี่ยวกับการเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยไว้ ณ ที่ได้อีก

ในกรณีที่บริษัทประกันวินาศภัยได้มีหนังสือแจ้งขอเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยพร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) มีความเห็นว่า กรณีถือได้ว่าบริษัทขอยกเลิกการรับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีฯ ซึ่งทำให้ไม่มีประเด็นการอนุญาตและใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยอีกต่อไป เพราะเท่ากับว่าไม่มีผู้ขออนุญาตและผู้รับอนุญาต ทั้งจะมีผลทำให้ไม่สามารถประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยได้อีกต่อไป เนื่องจากมาตรา ๖^{๙๑} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจะกระทำได้นอกจากจะต้องมีการจัดตั้งขึ้นในรูปของบริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว และจะต้องได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยด้วย เมื่อบริษัทนั้นไม่รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยก็มิได้ส่งผลทำให้สิ้นสภาพการเป็นบริษัทประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ ไปด้วย ทั้งนี้ เพราะมาตรา ๔^{๙๒} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ ได้บัญญัติให้ความหมายของ “บริษัท” ตามพระราชบัญญัตินี้ว่า หมายถึง บริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) จึงเห็นว่า โดยที่บริษัทประกันวินาศภัยนั้นได้ตั้งขึ้นเฉพาะเพื่อประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยอย่างเดียว การขอเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามที่ได้รับอนุมัติแล้ว นอกจากจะเป็นการขอเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยแล้วยังส่งผลให้บริษัทเลิกกันด้วย กรณี

^{๙๐} มาตรา ๒๒ ในกรณีที่บริษัทเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในประเภทใดอันมีผลให้หลักทรัพย์ประกันที่ได้วางไว้แล้วมีมูลค่าสูงกว่ามูลค่าของหลักทรัพย์ประกันที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยที่คงดำเนินการต่อไป บริษัทมีสิทธิได้รับคืนทรัพย์สินที่ได้วางไว้เป็นหลักทรัพย์ประกันเฉพาะส่วนที่เกินมูลค่าของหลักทรัพย์ประกันที่กำหนดไว้สำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยประเภทที่คงดำเนินการต่อไปนั้น ทั้งนี้ เมื่อบริษัทได้แสดงหลักฐานให้เป็นที่พอใจนายทะเบียนว่า ได้ปลดปล่อยหนี้สินและไม่มีหนี้ความรับผิดชอบอยู่สำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยประเภทที่เลิกนั้นแล้ว

^{๙๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๘) ข้างต้น

^{๙๒} มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“บริษัท” หมายความว่า บริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ และหมายความรวมถึงสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

เทียบได้กับมาตรา ๑๒๓๖ (๓)^{๑๓} แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งบัญญัติว่า บริษัทจำกัดย่อมเล็กกัน ถ้าบริษัทได้ตั้งเฉพาะเพื่อทำกิจการอย่างหนึ่งอย่างใดแต่อย่างเดียว เมื่อเสร็จการนั้น^{๑๔}

นอกจากนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) มีความเห็นว่า การเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยทุกประเภทตามที่ได้รับอนุมัติจะมีผลทำให้บริษัทนั้นเล็กกันอันถือได้ว่าเป็นการเลิกกิจการตามนัยมาตรา ๕๗^{๑๕} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว

สำหรับปัญหาที่ว่า การแจ้งขอเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยพร้อมทั้งส่งคืนใบอนุญาตกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ จะถือได้ว่าเป็นการแจ้งต่อนายทะเบียนหรือไม่ และใบอนุญาตสิ้นสุดหรือไม่ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า หากนายทะเบียนได้รับทราบการแจ้งความประสงค์ขอเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยหรือนายทะเบียนได้รับเรื่องไปดำเนินการแล้ว ก็ถือได้ว่าเป็นการแจ้งขอเลิกกิจการต่อนายทะเบียนตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ แล้ว อันจะมีผลเท่ากับว่าบริษัทได้ขอยกเลิกการรับใบอนุญาตที่ได้รับจากรัฐมนตรีฯ ตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัยฯ ส่วนการส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยให้แก่รัฐมนตรีฯ นั้น เป็นเพียงการยืนยันของผู้ได้รับใบอนุญาตว่าต้องการจะเลิกกิจการของบริษัทเท่านั้น

ประเด็นที่สอง ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์พิจารณาเห็นว่าควรคืนใบอนุญาตให้แก่บริษัทเพื่อประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไป บริษัทจะต้องดำเนินการตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือไม่ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์มีอำนาจหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัติตามมาตรา ๕^{๑๖} และในเรื่องที่เกี่ยวกับใบอนุญาตนั้น มาตรา ๖^{๑๗} แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติให้รัฐมนตรีฯ มีอำนาจในการออกใบอนุญาตโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง โดยในการอนุญาตนั้นจะกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้ นอกจากนั้น รัฐมนตรีฯ ยังมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตาม

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๖) ข้างต้น

^{๑๔} คำว่า “เมื่อเสร็จการนั้น” คำแปลภาษาอังกฤษของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ใช้ถ้อยคำว่า “by the termination of that undertaking”

^{๑๕} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๙) ข้างต้น

^{๑๖} มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้กับออกประกาศตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

^{๑๗} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๘) ข้างต้น

มาตรา ๕๙^{๑๔} อีกด้วย การที่บริษัทมีหนังสือขอเลิกการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยไม่ว่าจะได้
ส่งคืนใบอนุญาตให้แก่นายทะเบียนหรือรัฐมนตรีฯ หรือไม่ก็ตาม ย่อมทำให้บริษัทดังกล่าวสิ้น
ฐานะเป็นผู้ได้รับอนุญาตและบริษัทก็สิ้นสภาพการเป็นบริษัทประกันวินาศภัยไปด้วยโดยเหตุผล
ซึ่งได้กล่าวในความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ในข้อ
หารือประเด็นที่หนึ่งแล้ว กรณีจึงไม่มีประเด็นการอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยที่
จะต้องมีการพิจารณาคืนใบอนุญาต ดังนั้น การที่จะได้รับใบอนุญาตเพื่อดำเนินการประกอบ
ธุรกิจประกันวินาศภัยใหม่ จึงต้องผ่านขั้นตอนดำเนินการตามมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติ
ประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕

(ลงชื่อ) อักษราทร จุฬารัตน

(นายอักษราทร จุฬารัตน)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๕๒

^{๑๔} มาตรา ๕๙ รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เมื่อ
ปรากฏแก่รัฐมนตรีว่าบริษัท

(๑) มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สินหรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคงอันอาจเกิดความเสียหายแก่ผู้เอา
ประกันภัยหรือประชาชน

(๒) ผ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวง เงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนด
หรือประกาศที่ออกหรือกำหนดตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐมนตรี นาย
ทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในเมื่ออาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอา
ประกันภัยหรือประชาชน

(๓) หยุดประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๔) ประวิงการจ่ายค่าสินไหมทดแทน หรือประวิงการคืนเบี้ยประกันภัยที่ต้องจ่ายหรือคืน
โดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือจ่ายคืนไปโดยไม่สุจริต

(๕) ถ้าประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัย
หรือประชาชน